

едно приспособление за затуляне (Klappendeckel-Apparat). — Значителни подобрения на обикновената Ф. представя отъ себе си **Шведлеръ-Крупсе флейта**, чиято горна и срѣдна частъ е направена отъ едно парче. **Реформфлейтата** (дѣло пакъ на Шведлеръ и Крупсе) е още по-усъвършенствувана: при нея тонътъ *fis* звучи въ две октави — чисто и силно. **Бауеръ-Пиндаръ флейта** е най-новото приобретение въ развитието на този инструментъ. Тя представлява едно усъвършенствуване на старата система флейти. **Хекелъ-Калофонъ-Бьомъ флейта** — представлява отъ себе си едно по-усъвършенствувана Бьомъ Ф., премахваща недостатъците на обикновената, и имаща чистъ, пълнозвученъ и благороденъ тонъ. Въ

Пиколо
(малка)
флейта

последно време, Бьомъ Ф.-тъ се изработватъ и отъ металъ. Обемътъ на днешната Ф. е отъ *h* до *c*⁴ (хроматично). Основнитъ тонове се получаватъ чрезъ умѣрено вдъхване (умѣрена въздушна струя), а чрезъ пренадуване (*Überblasen*) се получаватъ октавнитъ. **Пиколо-флейта** има сжщитъ грифови видове и системи, както обикновената; нейнитъ тонове звучатъ октава по-високо отъ нотирането, при обемъ *d*¹—*h*³ (звучащи *d*²—*h*⁴). Въ военнитъ музика се употребява, както обикновената Ф., тъй и Пиколо Ф. въ *Des*. Излъзлата вече съвсемъ изъ употребѣ **Терцова Ф.** въ *Es* — е една преходна форма между голѣмата Ф. въ *C* и Пиколо Ф. Нѣкога е била твърде разпространена и тъй наречената **Любовна Ф.** Тя е отъ вида на нарѣчнитъ Ф.-и, въ *A* строй, съ обемъ *d*¹—*f*³.

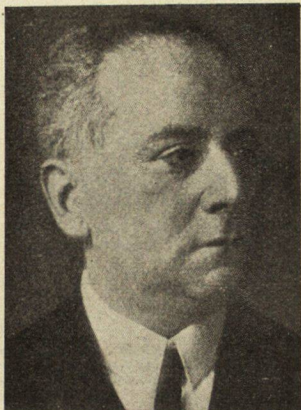
Флекса-тонъ, англ. *flexa tone* — е

Флекса-тонъ

единъ новъ инструментъ, въ употребѣ въ джазовата музика, — състоящъ се отъ една стоманена пластинка, снабдена съ две кълбовидни чукчета, и прикрѣпена на една металическа рамка.

Флешъ, Карлъ — Flesch, Carl — значителенъ цигуларъ, род. 9 окт.

Карлъ Флешъ

1873 въ Виезелбургъ (Мосонъ), възпитаникъ на Виенската и Парижката консерватории, професоръ въ консерваториитъ въ Букурещъ и Амстердамъ, и въ Висшата школа за музика въ Берлинъ. 1914 приема първото си концертно пътуване въ Америка, като отъ 1924 е и председателъ на цигулковия отдѣлъ въ института *Curtis* въ Филаделфия, а отъ 1926 има постоянното си мѣстожителство въ Баденъ-Баденъ, дето урежда и лѣтни педагогически курсове по цигулка. Заедно съ Хуго Бекеръ и Артуръ Шнабель (сега К. Фридбергъ) — тѣ образуватъ едно първокласно трио. Писалъ: „Изкуството на цигулковата игра“ (2 тома), „Първични студии за цигулка“, и издалъ цигулковитворения — концерти, студии, сонати и др. отъ Паганини, Кройцеръ, Моцартъ, Бетховенъ, Брамсъ и др.